

ΕΜΜΑΝΟΥΗΛ ΓΟΝΖΑΛΕΣ

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΙ ΣΤΡΑΤΑΡΧΟΥ

Ίστορικὸν μυθιστόρημα

[Συνέχεια]

Ὁ Φραγκίσκος ἐθαύμαζε τὸ θελκτικὸν τῆς Κλοτίλδης, πρόσωπον, τὸ πορφυροῦν ἐκ τῆς συγκινήσεως καὶ διετέλει ἐν βαθείᾳ σκέψει.

— Ποῦν λοιπὸν εἶναι τὸ μέγα ἔγκλημα σὰς, ὑπέλαβε τέλος, τὸ ὅποσον θὰ με ἀναγκάσῃ ν' ἀποστρέψω μετὰ φρίκης τοὺς ὀφθαλμούς;

— Εἶναι ἔγκλημα πολλῶν ὑπηκόων σὰς καὶ τῆς οἰκογενείας μου.

— Δὲν σὰς ἐννοῶ, Κλοτίλδη.

— Μεγαλειότατε, εἶμαι Οὐγονότις.

Καὶ προσήλωσεν ἐπὶ τοῦ βασιλέως τοὺς μεγάλους αὐτῆς ἄγνους ὀφθαλμούς.

— Φραγκίσκος ὁ Α' δὲν ἠδυνήθη ν' ἀποκρύψῃ ἐντελῶς κίνησιν ἐκπλήξεως καὶ δυσαρρεσκείας, ἡ καλλονὴ ὅμως τῆς νεαρᾶς Οὐγονότιδος κατίσχυε παντὸς ἄλλου αἰσθήματος.

— Μπα! εἶπε πειρώμενος ν' ἀστείθῃ, δὲν ἀγαπᾷ τοὺς Οὐγονότους ἐπὶ τοῦ ἄμβωνος, οὐδὲ ἐπὶ τῶν ἐπάλξεων φρουρίου, ὑπὸ τὴν εἰδεχθῇ μορφήν μελανέιμονος λειτουργοῦ, ἡ ἀπειθοῦς εὐγενοῦς ἡ χωρικοῦ ἀνταλάσσοντος τὴν σκαπάνην αὐτοῦ δι' ἐγγχειρίδιον, ἀλλὰ, μὰ τὸν Θεόν, προτιμῶ τὸ μειδιάμα νέας καὶ ὠραίας Οὐγονότιδος ἀπὸ τὸν μορφασμὸν γραιῆς καθολικῆς ἀνευ ὁδόντων.

Ἡ Κλοτίλδη μὴ καθησυχάσασα ἐκ τῶν εὐγενῶν καὶ κενῶν ἐκείνων λόγων, ἤρυθρίασεν ἐλαφρῶς. Ὁ βασιλεὺς παρετήρησε τοῦτο καὶ ἐξηκολούθησε σοβαρῶς:

— Καθησυχάσετε, δεσποινίς, εἴσθε ὑπὸ τὴν προστασίαν μου, οὐδεὶς δὲ θὰ τολμήσῃ νὰ σὰς βλάβῃ κατ' ἐλάχιστον.

— Πρέπει ὅμως νὰ συναινέσῃ νὰ μὴ φύγῃ ἐκ τοῦ πύργου, εἶπεν ὁ κόμης Αὐρηλιανὸς δι' ἡπίας φωνῆς προχωρῶν πρὸς αὐτήν.

Ἡ Κλοτίλδη ἀπώθησεν αὐτὸν διὰ νεύματος καὶ ἀνέκραξεν:

— Οὐδὲν θέλω νὰ ὀφείλω εἰς τὸν κύριον δὲ Μονσενύ, οὔτε ἐν ποτήριον ὕδατος, οὔτε δέσμεν ἀχύρων ὡς κλίνην προτιμῶ νὰ φύγω γυμνόπους καὶ νὰ ζητῶ ἄρτον εἰς τὰς θύρας τῶν καλυβῶν καὶ τῶν ἐπαύλεων.

— Πρὸς τὸ συμφέρον σὰς ὀμιλῶ, δεσποινίς, ὑπέλαβεν ὁ κόμης μειδιῶν πάντοτε, αἱ ὁδοί, αἱ καλύβαι, τὰ πανδοχεῖα, αἱ οἰκίαι εἶναι πλήρη στρατιωτῶν καὶ ἐνόπλων. Τί θὰ πράξετε μόνη ἐν μέσῳ τῶν ἀποσπασμάτων τῶν στρατιωτῶν, οἵτινες ὀλίγον σέβονται τὴν αἰδῶ γυναικός;

— Ἐξέλθετε, κύριε κόμης, εἶπεν αὐστηρῶς Φραγκίσκος ὁ Α' παρατηρήσας τὴν ταραχὴν τῆς Κλοτίλδης.

Ὁ αὐλικὸς ὑπήκουσεν ἀμέσως. Ἄμα δ'

ὁ βασιλεὺς ἔμεινε μόνος μετὰ τῆς νεαρᾶς Οὐγονότιδος εἶπεν αὐτῇ:

— Σὰς ἀπήλλαξα, δεσποινίς, τοῦ ὀχλοῦ αὐτοῦ, ἀλλὰ, μετὰξὺ μας, δὲν ἔχει ἐντελῶς ἄδικον.

Ἡ Κλοτίλδη εἶχεν ἀπομάξῃ τὰ δάκρυά της, τὸ δὲ πρόσωπον αὐτῆς ἀπῆστροπτεν ὡς ἄνθος ὑπὸ τὸν ἥλιον μετὰ καταιγίδα.

— Μεγαλειότατε, ἀπήντησεν, ἔθεσα τὴν τιμὴν μου ὑπὸ τὴν προστασίαν σὰς καὶ ἀναμένω ν' ἀποφασίσετε περὶ τῆς τύχης μου.

— Ἀφοῦ οὕτως ἔχει, Κλοτίλδη, δὲν θὰ μὰς ἀφήσετε.

— Ἡ Ὑμετέρα Μεγαλειότης ἂς διαφυλάξῃ τὴν τοιαύτην εὐμένειαν δι' ἄλλας μᾶλλον ἐμοῦ ἀξίας!

— Μετὰ τινὰς ἡμέρας θὰ σὰς παρουσιάσω εἰς τὴν κυρίαν δούκισσαν τῆς Ἀγγουλέμης, τὴν προσφιλῇ καὶ τετιμημένῃ μητέρα μου, καὶ τῇ αἰτήσῃ μου θὰ σὰς προσλάβῃ μετὰξὺ τῶν δεσποινίδων τῆς τιμῆς.

— Μεγαλειότατε, δὲν εἶμαι ἀξία τοσούτων χαρίτων, δὲν εἶμαι εὐγενοῦς κατὰγωγῆς, ἀνήκω εἰς τὸ διωκόμενον θρησκευμα καὶ θὰ ἦμαι μετὰξὺ τῶν κυριῶν τῆς αὐλῆς πέτρα σκανδαλοῦ.

Φραγκίσκος ὁ Α' διέκοψεν αὐτήν:

— Λοιπὸν, Κλοτίλδη, ἐρρέτωσαν αἱ θλίψεις καὶ οἱ φόβοι τοῦ λοιποῦ σὲ ἀναμένουσιν ἡμέραι ἑορτῶν καὶ τέρψεων. Ἐζητήσεις ἐν τῇ σκοτίᾳ καὶ θὰ λάμπῃς εἰς τὸν ἥλιον. Θέλω, προσέθηκε χαμηλοφώνως, πᾶσαι αἱ θεαὶ τῆς αὐλῆς νὰ ζηλεύσωσι τὴν εὐτυχίαν σου, καθὼς τὴν θριαμβευτικὴν καλλονὴν σου. Θέλω, προσέθηκεν ἔτι μᾶλλον χαμηλοφώνως, οἱ μεγαλείτεροι, οἱ ἰσχυρότεροι, οἱ εὐγενέστεροι νὰ κάμψωσι τὸ γόνυ ἐνώπιόν σου, ἡ δὲ αὐλὴ τοῦ βασιλέως τῆς Γαλλίας νὰ ἦναι οἶκός σου.

— Μεγαλειότατε, μετὰρᾶσσετε, μετὰρᾶζετε, δὲν σὰς ἐννοῶ πλέον! ἀνέκραξεν ἡ Κλοτίλδη ὠχρὰ καὶ συγκεκινημένη.

Φεῦγε τὴν αὐλήν, ἠκούσθη αἰφνης λέγουσα λεπτὴ φωνὴ ὡς μεμαχρυσμένη ἡχώ.

Ἡ νεαρὰ κόρη ὠπισθοχώρησεν ἄφωνος ἐκ τῆς ἐκπλήξεως καὶ τοῦ τρόμου· ἐνόμισεν ὅτι ἀνεγνώρισε τὴν φωνὴν τοῦ νέου Μουσερόν. Ὁ μυστηριώδης λοιπὸν οὗτος φίλος ἠγρύπνει ἐπ' αὐτῆς, καὶ ἂν ἠγρύπνει μὲ κίνδυνον νὰ προσβάλῃ τὸν βασιλέα, διέτρεχεν ἄρα γὰρ αὐτὴ τόσῳ σοβαρὸν κίνδυνον; Ἀνεμνήσθη τῶν ἀμφιβόλων λόγων τῆς δεσποινίδος δὲ Φιεβίλ καὶ ἠνόησε τὴν εἰρωνικὴν ἐννοίαν τῶν κολακειῶν τῶν κυριῶν τῆς μικρᾶς συνοδίας.

Ὁ βοημὸς ἄφ' ἐτέρου ἔστρεψε τὴν κεφαλὴν ἀνησυχῶς καὶ ἀπειλητικῶς· μὴ βλέπων ὅμως τινὰ ἐν τῇ αἰθούσῃ καὶ μὴ ὑποπεύων ὅτι εἶχε τις τὴν τόλμην νὰ τον κατασκοπεύῃ, ἐνόμισεν ὅτι ἠπατήθη καὶ ἐπλησίασε πρὸς τὴν Κλοτίλδην.

— Ἄφες με, μικρά μου, ὑπέλαβε, νὰ σὲ κάμω νὰ λησμονήσῃς τὸ πένθος καὶ τὰς θλίψεις σου. Τὸ θλιβερὸν παρελθὸν σου ἂς ἐξαλειφθῇ, ὡς κακὸν ὄνειρον ἐνώ-

πιον ἀπαστράπτοντος μέλλοντος. Θέλω δι' ἐνὸς φιλήματος ν' ἀποξηράνω τὰ δάκρυα, τὰ ὅποια κρέμονται ἔτι ἀπὸ τῶν μακρῶν βλεφαρίδων σου.

Τὸ πρόσωπον ὅμως τῆς Οὐγονότιδος ἦν σοβαρόν.

— Μεγαλειότατε, σὰς ἐζήτησα δικαιοσύνην, εἶπε μεθ' ὑπερηφανείας, ἀρνόυμαι ὅμως εὐνοίαν, τῆς ὁποίας δὲν εἶμαι ἀξία· θὰ ὑποχρεώσετε μίαν ἀχάριστον.

— Ἀχάριστον! ὄχι, εἶναι ἀδύνατον. Εἶμαι βέβαιος ὅτι με ἀγαπᾷς ἤδη.

— Μεγαλειότατε, ἐστὲ βέβαιος περὶ τῆς εὐγνωμοσύνης μου.

— Κλοτίλδη, ἡ λέξις αὕτη εἶναι ψυχρὰ, εἶπεν ὁ βασιλεὺς μειδιῶν.

— Καὶ τῆς ἀποσιώσεώς μου.

Ὁ ποιητὴς βασιλεὺς ἐνόμισε καταλλήλον τὴν στιγμήν νὰ προβῇ εἰς τρυφερωτέρως ἐκδηλώσεις.

— Ἀποσιώσιν, ἐπανελάβετο τοῦτο Φραγκίσκος ὁ Α' ζητεῖ ἐκ τῶν ὑποτελῶν καὶ τῶν συμπολεμιστῶν του. Ἀλλ' ἐκ τῶν ὠραίων δεσποινίδων καὶ δεσποινίδων ζητεῖ τὴν ἄδειαν νὰ πυρπολήσῃ τὴν καρδίαν τῶν εἰς ἀκτῖνα ἔρωτος.

Ἀπὸ σοβαροῦ τὸ πρόσωπον τῆς Κλοτίλδης κατέστη αὐστηρόν.

— Μεγαλειότατε, μία ὀρφανὴ δὲν ἀρέσκειται εἰς ἑορτάς· σὰς ἱκετεύω νὰ μοὶ ἐπιτρέψετε ν' ἀπομακρυνθῶ τῆς αὐλῆς.

Ὁ βασιλεὺς ἔδωκεν ἐξ ἀνυπομονησίας τὰ χεῖλη.

— Αἱ διδασχαὶ λοιπὸν τῶν λειτουργῶν σὰς διέφθειραν τὸν νοῦν καὶ τὴν καρδίαν, φίλη μου! ἄφες νὰ ἀγαπηθῇς καὶ θὰ ἦσαι πλέον ἡ βασίλισσα εἰς τὸ παλάτιόν μας.

Φοβοῦ τὴν δυσμένειαν καὶ τὴν ἐξορίαν, εἶπεν ἡ αὐτὴ φωνὴ μετὰ γέλωτος εἰρωνικοῦ.

Φραγκίσκος ὁ Α' ἔκαμε κίνησιν ἀπειλητικὴν.

— Μὰ τὴν ἀλήθειαν! ἀνέκραξεν, ἡθελα νὰ ἐγνώριζα τὸν ἄθλιον ἀστείον, ὅστις θέτει εἰς ἀμφιβολίαν τὸν βασιλικὸν λόγον μου. Ἀλλὰ μὴ πιστεύσῃς τοῦλάχιστον τὴν φωνὴν ταύτην τῆς κολάσεως, μικρά μου. Οὐδέποτε ἀθετῶ τὰς ὑποχρεώσεις μου, οὐδὲ λησμονῶ ἐκείνας τὰς ὁποίας ἀγαπῶ.

Ἐνταυτῷ ἤρπασε λαμπάδα ἀπὸ τῆς ὑψηλῆς θερμάστρας καὶ περιῆγε βραδέως τὸ φῶς κατὰ μῆκος τῶν παραπετασμάτων.

— Συμβαίνει μαγγανία καὶ μαγεία εἰς τὸν πύργον τοῦτον, φίλη μου, καὶ λυποῦμαι ὅτι δὲν ἔφερα τὸν Κορνήλιον Ἀγρίππαν, τὸν ἀστρολόγον μου, ὅστις ἠδύνατο νὰ ἐξορκίσῃ τὴν βασκανίαν· ἀλλ' εἰζευρα νὰ ὑπερασπίσω τὴν εἴσοδον τοῦ ἀντρου, ἔνθα ἐκρύπτετο. Καὶ τώρα ὅτε εἶσαι ὑπὸ τὴν προστασίαν μου...

Φυλάχθητι! εἶπεν ἡ αὐτὴ φωνὴ ὀξύτερα ἔτι.

Ἡ Κλοτίλδη νῆχχάριστε ἐνδομύχως τὸν Μουσερόν διὰ τὴν καταλλήλῃ αὐτοῦ ἐπέμβασιν, ἀλλ' ἤρξατο φοβουμένη δι' αὐτὸν φοβερὰς συνεπείας ἂν ἀνεκαλύπτετο.

Φραγκίσκος ὁ Α' ἐνόμισεν ὅτι ἡ μυ-

στηριώδης φωνή ἐξήρχετο ἐκ τῆς μεγάλης θερμάστρας. Προεχώρησε λοιπὸν πρὸς τὸ μέρος, ἐκεῖνο διὰ τῆς μῆδος μὲν χειρὸς κρατῶν τὴν λαμπάδα, διὰ δὲ τῆς ἄλλης γυμνὸν τὸ ξίφος.

— Μεγαλειότατε, τί θὰ πράξετε! ἀνέκραξεν ἡ Κλοτίλδη.

— Θὰ τιμωρήσω ἓνα αὐθάδη, ἔνοχον ἀσεβείας κατὰ τοῦ βασιλέως.

Συγχρόνως ὁ βασιλεὺς ἐβύβισε τρίς τὸ ξίφος τοῦ διὰ μέσου τῶν κλάδων τῶν ἀποφρασσόντων τὴν ἐστίαν ἐκ τῆς θερμάστρας.

Ἡ λεπίς ἐπληξεν ἀνθρώπινον σῶμα ἢ τὸ κενόν; Ἀγνώστον. Οὐδὲν παράπονον, οὐδεμία κραυγὴ ἠκούσθη· ἀλλ' ὅτε ὁ βασιλεὺς ἠθέλησε νὰ πλησιάζῃ πάλιν καὶ νὰ κύψῃ ὅπως ἀπομακρύνῃ τοὺς κλάδους, οὗτοι ἐσείσθησαν βιαίως καὶ ἡ λαμπὰς ἐσβέσθη.

Συγκεκινημένη καὶ ἄφωνος, ἡ Κλοτίλδη ἤσθάνετο ἐαυτὴν λιποθυμοῦσαν. Τότε δὲ ὁ Φραγκίσκος, ἑξάλλος ἐκ τῆς ὀργῆς ὅτι τοιοῦτοτρόπως περιεφρονεῖτο, ἠνέφξε τὴν θύραν ἐν τῷ σκότει καὶ διὰ φωνῆς ἐπιτακτικῆς ἐκάλεσεν εἰς βοήθειαν· πρὶν ὅμως οἱ θεράποντες λαβῶσι τὸν καιρὸν νὰ σπεύσωσιν, ἡ νεαρὰ κόρη εἶχεν ἐξαφανισθῇ.

Ὁ Μουσερόν καὶ ἡ Σεβρέτη, οἱ δύο οὗτοι ἄρχατοι προστάται οἱ ἐπ' αὐτῆς ἐπαγρυπνοῦντες, ἐξώρμησαν ἐκ τῆς θερμάστρας, ἔνθα ἐκρύπτοντο ὀπισθεν τῶν κλάδων· ἦσαν αἰμόφυρτοι ἐκ τῶν πληγῶν, ἃς ἐπροξένησεν αὐτοῖς τὸ ξίφος τοῦ βασιλέως, ἀλλ' ἡ ἰσχυρὰ θέλησις κατίσχυσε τοῦ πόνου, παρὰ τοῖς ἀσθενέσι τούτοις πλάσμασιν. Ἦρπασαν ἀπὸ τῆς χειρὸς τὴν Κλοτίλδην, εἶτα δὲ πῆσαντες τὸ ἐλατήριον κινητῆς σανίδος, ἣς εἶχον ἀνακαλύψει τὸ μυστικόν, ἔσυρον αὐτὴν ταχέως.

Ὅταν ὁ βασιλεὺς ἐπανῆλθεν εἰς τὸ δωμάτιον ἀκολουθούμενος ὑπὸ τῶν θεραπόντων αὐτοῦ, οἵτινες ἔφερον δάδης, τοῦτο ἦτο κενόν. Ἀπὸ τίνος κλάδου τεθραυσμένου πορτοκαλλέας, ἐκρέματο ὁ πέπλος τῆς Οὐγονότιδος φέρων κηλίδας αἵματος.

— Κύριοι, εἶπεν ὁ Φραγκίσκος, ἃς ἐρευνήθῃ ὕλος ὁ πύργος καὶ ἃς ἐτοιμάσωσι βρόχους! ὁ πρεσβότος ἡμῶν θὰ ἔχῃ βεβαίως ἐργασίαν τὴν νύκτα ταύτην.

ΙΑ'

Ἡ κυρία Ἀρτεμις

Συμφώνως ταῖς ὑπὸ τῆς κομήσεως δοθείσαις διαταγαῖς, οἱ ὑπηρέται τοῦ κυρίου δὲ Μονσενὺ μετέφερον τὸν Διδιὲ εἰς τὸ δωμάτιον αὐτοῦ.

Ἐνῷ οἱ μὲν ἐξέδυνον αὐτὸν τῆς κυνηγετικῆς αὐτοῦ ἐνδυμασίας καὶ τὸν περιέβαλλον διὰ κοιτωνίτου ἐκ μελανοῦ ἀνακρόκου, ἄλλοι παρεσκεύαζον ἐν τάχει μαλθακὰ προσκεφάλαια καὶ κλίνην πλατεῖαν καὶ ἀναπαυτικὴν.

Ἐπὶ μικρᾷ τραπέζῃ, πλήρους φιαλιδίων καὶ ἄλλων μικρῶν δοχείων, ἔκειτο μέγας λαμπτήρ, οὗτινος αἱ δύο φωτοβο-

λίδες ἐπλήρουν τὸ δωμάτιον φωτός, ὑπὸ τὸ ὁποῖον ἀπῆστραπτεν ὁ χρυσοῦς τῶν δερμάτων τῆς Κορδοῦνης, ἅτινα ἐκάλυπτον τοὺς τοίχους καὶ ὁ χάλυψ τῶν πανοπλίων τῶν διατεθειμένων εἰς τρόπαια.

Ὁρθιος, ἐνώπιον τῆς τραπέζης, ὁ ἀρχιτρίκλινος παρεσκεύαζεν εἰς τὸ φῶς τοῦ λαμπτήρος ἀναληπτικόν τι, διὰ τοῦ ὁποίου θὰ παρήρχετο ἡ λιποθυμία τοῦ τραυματίου καὶ θὰ ἐκοιμάτο οὗτος ζωόνων ὕπνον.

Ὅντως, μόλις ὁ Διδιὲ ἤσθάνθη εἰς τὰ χεῖλη σταγόνας τινὰς τοῦ πολυτίμου φαρμάκου, ἐξέβαλεν ἐλαφρὸν στεναγμόν, ἠνέφξε τοὺς ὀφθαλμούς καὶ περιήγαγεν ἐκπεπληγμένα βλέμματα. Εἶτα κλειὼν πάλιν αὐτοὺς ἀπεκοιμήθη.

Ἐν τούτοις μικρά τις θύρα ἠνέφχθη ἡρέμα καὶ νέα γυνή, λευκὴν ἐνδεδυμένη στολήν, ἐφάνη ἐπὶ τοῦ οὐδοῦ.

Ἦτο ἡ κυρία Ἀρτεμις!

Ἰνα ἔλθῃ παρὰ τῷ Διδιῇ, ἠκολούθησε μακρὸν διάδρομον κατεσκευασμένον ἐν τῷ πάχει τῶν τοίχων καὶ ὀδηγοῦντα ἀπὸ τῶν δωματίων αὐτῆς εἰς τὸ τοῦ νεανίου.

Φθᾶσα ἐκεῖ, ἔστη ἐν ἀβεβαιότητι καὶ ἀμφιβολίᾳ. Ἐφαίνετο παλαιούσα ἐναντίον σκέφως, ἥτις μοιραίως ὤθει αὐτὴν ὡς μαγικὸν ὄραμα. Οἱ ὀφθαλμοὶ αὐτῆς ἠκτινοβόλουν παραδόξως, σχεδὸν ἀπαισίως τὸ πρόσκπόν της ἦν ὠχρόν, ὡς εἰ ὅλον τὸ αἷμα εἶχε συρρεύσει εἰς τὴν καρδίαν καὶ πάντα αὐτῆς τὰ μέλη ἔτρεμον. Ἐπόθει βεβαίως ν' ἀποσυρθῇ· βλέπουσα ὅμως πάντων τὰ βλέμματα μετ' ἐκπλήξεως ἐπ' αὐτῆς προσηλωμένα, ἡσχύνη διὰ τὸν δισταγμόν καὶ τὴν ἀδυναμίαν της· ἡ ἀλαζονία ἀπέδωκεν αὐτῇ ὅλην τὴν τόλμην καὶ τὴν ἰσχύν τῆς θελήσεως. Ἐπλησίασε ταχέως εἰς τὴν κλίνην τοῦ Διδιῇ, καὶ χωρὶς νὰ προφέρῃ λέξιν, διέταξε διὰ νεύματος ἐπιτακτικοῦ τοὺς θεράποντας ν' ἀποσυρθῶσιν.

Οὗτοι ἔσπευσαν νὰ ὑπακούσωσιν, ὁ δὲ ἀρχιτρίκλινος, τελευταῖος ἀπελθὼν, ἔκλεισε τὴν θύραν.

Ἡ κόμησσα, ὀρθία ἐνώπιον τοῦ Διδιῇ, ἠτένιζεν αὐτὸν ἐν σιγῇ!

— Τί θέλω ἐδῶ; ἐπιθύρσει νέους ἐξευτελισμούς, τελευταίαν βάτανον. Νομίζω, ὅτι πυρκαϊὰ καταβιβρώσκει τὴν καρδίαν μου βραδέως. Διατί νὰ μὴ δύναμαι ν' ἀποδιώξω ἀπὸ τῆς φαντασίας μου τὴν εἰκόνα ταύτην, ἥτις ταράσσει τὴν ζωὴν μου; Διατί νὰ παραβῶ τὸ καθήκόν μου; Διατί νὰ μὴ ἐλπίζω πλέον, εἰμὴ εἰς ἔρωτα, διὰ τὸν ὁποῖον εἰμαι ἄξια τῆς περιφρονήσεως τοῦ ἐσχάτου τῶν ἀνθρώπων; Ἀλλ' ἐνῷ ἀπηύθυνεν εἰς ἐαυτὴν τοὺς πικροὺς τούτους λόγους, ἡ ἀτυχὴς γυνὴ ἐγονυπέτει βραδέως. ἔκλυπε πρὸς τὸν τραυματίαν, ἀπέμασε τὸν ἀπὸ τοῦ μετώπου του ρέοντα ἰδρώτα καὶ ἐν ἀκουσίᾳ παραφορᾷ, ἔψκυσε τὰ ὠχρὰ τοῦ Διδιῇ χεῖλη διὰ τῶν φλεγόμενων αὐτῆς χειλέων. Κατὰ τὴν αὐτὴν στιγμὴν ἤσθάνθη ἐνδόμυχον φρίκην καὶ ἡγέρθη ὀρθία, ὡς εἰ μάρτυρες αὐτόπται εἶχον αἴφνης ἐμφανισθῇ.

Ἐν τούτοις ὁ Διδιὲ ἤσθάνθη φρικτῶσιν

ἐνόμιζεν ὅτι ἐν τῷ πυρετικῷ παρὰληρηματι ἔβλεπε τὴν ἀγνὴν μορφήν τῆς Κλοτίλδης.

Ταχέως ὅμως φωνὴ τρέμουσα καὶ προφέρουσα τὸ ὄνομα τοῦ ἀπέσπασεν αὐτὸν ἀπὸ τοῦ ὄνειρου ἐκείνου.

Ἡνέφξε βραδέως τοὺς ὀφθαλμούς.

Ἡ κόμησσα Ἀρτεμις δὲ Μονσενὺ ἦν ἐνώπιον αὐτοῦ.

— Ὑμεῖς ἐδῶ, κυρία, ἀνέκραξεν.

— Ναί, ἐγώ, ἀπήντησεν ἐκείνη προχωροῦσα δειλῶς πρὸς τὴν κλίνην τοῦ τραυματίου, ἐγὼ τὴν ὁποίαν ἀνησυχεῖ τὸ αὐτόχημά σου.

— Εὐχαριστῶ διὰ τὴν μέριμνάς σας, κυρία, ἐνῷ ξενίζετε τὸν βασιλέα τῆς Γαλλίας.

— Ἦτο δυνατόν νὰ σὲ ἀφήσω εἰς τὴν φροντίδα τῶν ὑπηρέτων;

Καὶ ἔτεινε τῷ Διδιῇ τὴν φλέγουσαν χεῖρά της, ἐφ' ἣς ἐκεῖνος ἐπέθηκε μετὰ σεβασμοῦ τὰ χεῖλη.

— Πόσον εἰσθε καλὴ!

— Ὅλαι αἱ γυναῖκες εἶναι καλαὶ ὅταν ἀγαπῶσιν, εἶπεν ἡ κόμησσα μειδιῶσα.

— Καὶ με ἀγαπᾶτε, δὲν εἶναι ἀληθές;

Ἡ κυρία Ἀρτεμις προσήλωσεν ἐπὶ τοῦ τραυματίου τοὺς ὠραίους αὐτῆς ὀφθαλμούς μετ' ἐκπλήξεως.

— Ναί, ἀπήντησε. Δὲν τὸ εἴδετε;

Ὁ Διδιὲ συνεκινήθη βαθέως.

— Με ἀγαπᾶτε, ὅπως οἱ ἄγγελοι ἀγαπῶσιν ἐπὶ τῆς γῆς, ὡς ἡ ἀδελφὴ ἀγαπᾷ τὸν ἀδελφόν της. Με ἀγαπᾶτε διὰ τοῦ ἡδέος καὶ ἀγίου ἐκείνου αἰσθήματος, δι' οὗ αἱ εὐγενεῖς ψυχαὶ ἀγαπῶσι τοὺς ἀποκλήρους τῆς τύχης. Εἶναι γενναιοφροσύνη, ὑμεῖς, νέα, ὠραία καὶ πλουσία, νὰ κατέρχεσθε ἐκ τοῦ ὕψους τῆς περιωπῆς σας καὶ νὰ ἔρχεσθε παρὰ τὸ προσκεφάλαιον τοῦ δυστυχοῦς ἀνεψιοῦ σας.

Ὁ χροτὴς διεχύθη ἐπὶ τοῦ μετώπου τῆς κομήσεως.

— Αὐτῆς λοιπὸν τῆς ἀγάπης με θεωρεῖς ἱκανήν;

— Κατοικεῖτε πάντοτε τὸν οὐρανόν, κυρία, καὶ δὲν γνωρίζετε τὰ φλογερά καὶ ἐγώστικα πάθη τῆς γῆς.

— Τίς οἶδεν! ἐπιθύρσει ἡ Ἀρτεμις. Εἰμαι καλὴ καὶ ἀφοσιωμένη. Καὶ ἐν τούτοις δὲν ἀγαπῶμαι.

Ὁ Διδιὲ ἠτένισεν αὐτὴν μετ' ἐκπλήξεως.

— Δὲν ἀγαπᾶσθε! ἀλλ' ἂν ἡ ἀγάπη ἀπλοῦ εὐγενοῦς, ὡς ἐμοῦ, δύναται νὰ λογισθῇ ἐν τῷ βίῳ σας, τότε σὰς λέγω, κυρία, ὅτι με συκοφαντεῖτε.

Ψυχρὸν μειδιάμα διέστειλε τὰ χεῖλη τῆς κομήσεως. Ὁ Διδιὲ ἐξηκολούθησε ζωηρῶς:

— Ὁ κύριος δὲ Μονσενὺ, ὁ ἐντιμος θεὸς μου, δὲν σὰς ἀγαπᾷ λοιπόν;

— Ὁ σύζυγός μου! εἶπεν ἡ Ἀρτεμις μετὰ πνεύματος καταφρονήσεως, ὅπερ ἐξέπληξε τὸν νεανίαν. Ἀσχολεῖται πλειότερον διὰ τὴν εὐνοίαν τοῦ βασιλέως ἢ διὰ τὴν ἀγάπην τῆς συζύγου του. Ἀν' ἡ καρδιά μου αἰμάσῃ, ἂν αἱ ὦραι μοὶ εἶναι ἀναιραὶ ἐν τῇ ἐρημίᾳ μου, ὀλίγον ἐνδια-

φέρει αὐτόν ! Εἶμαι δι' αὐτόν ὡς πολῦτι-
μον κόσμημα, κεκλεισμένον ἐν θήκῃ, ὅπερ
φυλάσσει μετὰ φιλοστοργίας.

— Ὁ θεὸς μου σὰς ἀγαπᾷ, κύρια· θλί-
βεται ὅταν ἀναγκάζεται νὰ ἀπομακρυνθῇ
ὑμῶν. Εἴθε τόσον ὠραία, ὥστε φοβεῖται
μὴ τῷ ἀρπάσῃ τὸν θησαυρὸν του. Θέ-
λει νὰ σὰς κρύπτῃ ἐν τῷ σκότει, διότι εἰς
τὸν ἥλιον θὰ ἐσκιάζετο ὅλας τὰς ἄλλας
κυρίας.

— Δηλαδή με ζηλοτυπεῖ ὁ κόμης Λύ-
ρηλιανός, τοῦτο ὀνομαζεῖς ἀγάπην ; ἡρω-
τησεν ἡ Ἀρτεμις.

— Γνωρίζω, ἀπήντησε τεταραγμένος ὁ
νεανίας, ὅτι ὁ θεὸς μου ἔχει χαρακτηρᾷ
βίαιον καὶ εὐερέθιστον· γνωρίζω ὅτι ἔχει
σιδηρᾶν θέλησιν, ἀλλὰ καὶ ἀγαπᾷ, κύρια.

— Ὅχι, εἶπεν ἡ κόμης, ὁ κύριος δὲ
Μονσενὺ δὲν με ἀγαπᾷ διὰ τοῦ ἀγνοῦ καὶ
εἰλικρινοῦς ἔρωτος, τὸν ὅποιον ὄνειροπό-
λησεν. Ὅπως δὴποτε εἰξευρέ το. Διδιέ,
ὅτι προτιμῶ τὸ μῖσος ἀπὸ τῆς ἐγωϊστικῆς
ἀγάπης του καὶ ποθῶ τὴν ἀδιαφορίαν του.

— Ἀφοῦ εἴθε ἐπεικῆς δι' ὅλους,
διατί νὰ μὴ εἴσθε δι' αὐτόν ;

— Ἄν εἴξευρες, φίλε μου, πόσα δά-
κρυα με ἔκαμε νὰ χύσω

— Ἠγνῶουν ὅτι ἐκλαύσατε ποτέ, κυ-
ρια· οἱ ὀφθαλμοὶ σὰς μοὶ φαίνονται πλα-
σθέντες μόνον διὰ νὰ θέλωσιν, ὅπως τὸ
στόμα σὰς διὰ νὰ μειδιᾷ.

— Ἐκλαύσα, διότι ἐπρόκειτο περὶ σοῦ,
Διδιέ!

— Περὶ ἐμοῦ ! εἶπεν ὁ τραυματίας ἀτε-
νίζων ἐκπληκτος τὴν κόμηςσαν.

— Ὁ θεὸς σου ἐζήτηε νὰ σὲ ἐξευτελίσῃ
εἰς τὸν πύργον τοῦτον, ὅστις φέρει τὸ ὄ-
νομά σου. Σὲ στερεῖ παντὸς μέσου καὶ
αὐτῶν τῶν χρημάτων καὶ δὲν προαπονεί-
σαι, Διδιέ. Ἄ ! νομίζεις ὅτι δὲν θλίβομαι
διὰ τοῦτο ! Ἐλθσμένησαι λοιπὸν ὅτι ἐ-
σπέραν τινὰ ὁ κύριος δὲ Μονσενὺ ἠθέλησε
νὰ σὲ ἐξαναγκάσῃ νὰ ζητήσῃς ταπεινῶς
συγγνώμην ἀπὸ τὸν ἀρχιτρίκλινον Βιοναέ,
ὅστις σὲ προσέβαλε καὶ τὸν ὅποιον ἐξή-
πλωσες ἐπὶ τῆς τραπέζης διὰ τῶν ρωμα-
λέων χειρῶν σου, παρὰ τὴν ἀθλητικὴν αὐ-
τοῦ ἰσχύν ; Ἀνέλαβα τότε ἐν ἀγανακτῇ
τὴν ὑπεράσπισίν σου καὶ ἡσχύνθη ὁ
κόμης Λύρηλιανός.

— Τὸ ἐνθυμούμαι. ἀπήντησεν ὁ τραυ-
ματίας· ἔκτοτε δὲ ἔχετε τὸ δικαίωμα νὰ
βασίζεσθε ἐπὶ τῆς εὐγνωμοσύνης μου καὶ
τῆς ἀπεριόριστου ἀφοσιώσεώς μου.

— Λοιπὸν ! ἀπὸ τῆς ἐσπέρας ἐκείνης,
Διδιέ, ὁ θεὸς σου, ὠθούμενος ὑπὸ ζηλο-
τύπου δαίμονος, με κατεδίωκε διὰ τῆς δυσ-
πιστίας καὶ τῆς ὀργῆς του. Με κατηγο-
ρεῖ διὰ τὴν πρὸς σὲ ἀδυναμίαν μου καὶ λέ-
γει ὅτι αἱ γυναῖκες ἔχουσιν ἐλαφρὰν τὴν
κεφαλὴν. Τὸ διὰ σὲ αἰσθημά μου εἶναι
ἐγκλημα.

— Κυρία Ἀρτεμις, διέκοψε ζωηρῶς ὁ
Διδιέ, δὲν θέλω νὰ εἶμαι αἰτία διαμάχης
μεταξὺ ὑμῶν καὶ τοῦ κυρίου δὲ Μονσενὺ.
Θὰ φύγω ἐκ τοῦ πύργου. Πῶς ὁ θεὸς μου
τολμᾷ νὰ προσβάλῃ τοιοῦτοτρόπως τὴν

τιμὴν τῆς γυναικός, ἣτις φέρει τὸ ὄνομά
του ; Ἀλλὰ μήπως ἀπκτάσθε, κυρία ; Εἴ-
σθε βεβαία ; . . .

Ἡ κόμηςσα ἔκυψε τὴν κεφαλὴν κατα-
νεύουσα.

— Τὸν οἰκτεῖρω, εἶπεν ὁ Διδιέ μετὰ
θλιβεροῦ ὕφους.

— Δὲν εἶναι αὐτὸς ὁ μάλλον ἄξιος
οἴκου, ἐπιθύρυσεν ἡ Ἀρτεμις διὰ φωνῆς
ἐσθεσμένης. Ὅχι, ἐγὼ εἶμαι ἄξια οἴκου,
διότι ὑποφέρω διττῶς ἐν τῇ ὑπερφηφείᾳ
καὶ τῇ καρδίᾳ μου. Ὁ κόμης Λύρηλιανός
δὲν εἶναι ζηλότυπος χειμερικός· αἱ ὑπό-
νοιαί του δὲν εἶναι ὅλως ἀβάσιμοι . . .

— Τί ἐννοεῖτε, κυρία ;

Ἡ Ἀρτεμις ἐστέναξεν ἐνῶ τὸ πρόσω-
πὸν τῆς ἡρυθρία, οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς ἐσπιν-
θηροβόλουν καὶ τὸ στήθος τῆς ἐπαλλεν
ἀγωνιῶδως.

— Ὁ κύριος δὲ Μονσενὺ, προσέθηκε,
ἡπκτῆθη διὰ τὸν ἀνεψιόν του, ἀλλὰ δὲν
ἡπκτῆθη διὰ τὴν σύζυγόν του.

Ὁ Διδιέ ὠχρός, τεταραγμένος, κατὰ-
πληκτος ἐκ τῆς ἀπροσδοκήτου ἐκείνης ἐ-
ξομολογήσεως ἀνηγέρθη, καὶ ἤρπασε τὰς
χεῖρας τῆς κομήσης.

— Σιωπήσατε ! σιωπήσατε ! ἀνέκρα-
ξεν ἱκετευτικῶς.

[Ἐπεται συνέχεια]

TONY.

ΒΕΕΒΟΛΟΔ ΚΡΕΣΤΟΒΕΚΗ

ΕΚΤΟΣ ΤΟΥ ΝΟΜΟΥ

ΜΕΡΟΣ ΤΕΤΑΡΤΟΝ

[Συνέχεια]

Τὴν νύκτα ταύτην διήλθεν ἐν μοναξίᾳ
καὶ σχεδὸν ἄγρυπνος ἐν τῷ σπουδαστη-
ρίῳ του.

Τὴν ἐπομένην πρωΐαν, ὅταν ἀποπερα-
τώσασα ἤδη τὸν καλλωπισμὸν τῆς ἡ
Λιουδμήλα, καὶ ὡς νὰ μὴ συνέβη τι, με
ἤρεμον καὶ διαυγὲς μειδιάμα εἰσῆλθε παρὰ
τῷ συζύγῳ τῆς, οὗτος ἐδέχθη αὐτὴν ψυ-
χρῶς, ξηρῶς με κατηφὲς τὸ πρόσωπον καὶ
προδῆλως προσβεβλημένος.

Ἐκείνη προσέβλεψεν αὐτὸν δι' ἐρωτη-
ματικῶ καὶ ἐλαφρῶς ἐκπληκτοῦ βλέμμα-
τος.

— Ἐπιτρέψατέ μοι νὰ μάθω, ἤρξατο
πρῶτος ὁ Βελτίστσεφ διὰ βραγχώδους
καὶ ἀτόνου φωνῆς. Τί σημαίνει ἡ χθεσινὴ
διαγωγὴ σας ;

— Ποία διαγωγὴ ; ἐπηρώτησεν αὐτὴ,
ἔτοιμος ἤδη ν' ἀντεπεξέλθῃ.

— Νὰ κλεισθῇτε τόσον καλὰ εἰς τὸν
κοιτῶνά σας, ἐπέξηγησεν ὁ Πλάτων.

— Ἀπλυστάτα· διότι ἡμην πολὺ κου-
ρασμένη· ἀνασπῶσα τοὺς ὤμους ἀπὴν-
τησεν αὐτὴ μετὰ ραθύμου μορφασμοῦ.

— Καὶ ὁ περιπατὸς σας διήρκεσε μέ-
χρι μεσονυχτίου ;

— Μάλιστα !

— Καὶ νομίζετε ὅτι εἶμαι τόσον μω-
ρός, ὥστε νὰ σὰς πιστεύσω ;

— Μήπως ἐγὼ σὰς ἀναγκάζω νὰ πι-
στεύσετε ;

— Ἀλλ' ἐπὶ τέλους . . . ἐπὶ τέλους,
ἐγώ, ὡς σύζυγος, ἔχω τὸ δικαίωμα νὰ ἀ-
παιτήσω λογαριασμὸν τῶν πράξεών σας.

— Καὶ δὲν ἀπαιτεῖτε ; ἐγέλασεν ἡ
Λιουδμήλα, μήπως ἐγὼ σὰς ἐμποδίζω ;

— Ἐπιτρέψατε λοιπὸν νὰ μάθω ποῦ
εἴσθε ;

— Μὴ . . . Πῶς νὰ σὰς εἰπῶ ; ! Εἰς
διάφορα μέρη.

— Αὐτὴ δὲν εἶνε ἀπάντησις, Λιουδ-
μήλα Σεργέεβνα ! μετὰ πικρίας ἀνεφώνη-
σεν ὁ Βελτίστσεφ, νομίζω ὅτι δὲν σὰς ἐ-
δόθη ἀφορμὴ νὰ με περιπαίζετε !

— Θεέ μου ! ἀλλὰ μήπως ἐγὼ σὰς
περιπαίζω ; !

— Λάβετε λοιπὸν τὸν κόπον νὰ ἀπαν-
τήσετε τιμίως καὶ εἰλικρινῶς εἰς τὴν ἐρώ-
τησίν μου ! Εἴσθε μετὰ τοῦ Βιάζμινοφ ;

— Ναί, μετὰ τοῦ Βιάζμινοφ.

— Καὶ ποῦ συννητήθητε ;

— Εἰς τὴν ἔπαυλιν του.

— Πῶς εἰς τὴν ἔπαυλιν του ; Τί ση-
μαίνει τοῦτο ;

— Τί σημαίνει ; Εἰς τὴν ἔπαυλιν του.

— Εἴσθε λοιπὸν πλησίον του ; μετὰ
φρίκης δὲ καὶ σχεδὸν ἀσθμαίνων ἐκ ζηλο-
τυπίας ἀνεπήδησεν ἐκ τῆς θέσεώς του ὁ
Βελτίστσεφ.

— Μάλιστα, πλησίον του, ἐπεβεβαίω-
σεν ἡ Λιουδμήλα, ἡσύχως καὶ εὐθέως
θεωροῦσα αὐτὸν εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς διὰ
τοῦ καθαροῦ ὡς ὁ κρύσταλλος καὶ ὡς ὁ κρύ-
σταλλος ψυχροῦ βλέμματός της. Ἐκεῖ ὑ-
πῆγα κατ' εὐθείαν, προσέθετο αὐτὴ ἐπεξη-
γοῦσα.

— Θεέ μου ! Αὐτὸ μὰς ἔλειπεν ἀκόμα !
Καὶ ἐν ἀπελπισίᾳ κροτῶν τὰς παλάμας
ἐρρίφθη ὁ Βελτίστσεφ ἐπὶ ἐδράνου.

— Μὰ δὲν μοὺ λέγετε, παρακαλῶ, διὰ
τί κάμνετε ἔτσι ; ἀνασπῶσα τοὺς ὤμους
εἶπεν ἡ Λιουδμήλα. Τί τὸ ἄστοπον βλέ-
πετε εἰς τὴν πρᾶξίν μου αὐτὴν, ἂν ἐγώ,
γυνὴ ὑπανδρευμένη καὶ ἀνεξάρτητος, δια-
βαίνουσα τυχαίως ἐκ τῆς οἰκίας ἐνὸς κα-
λοῦ γνωρίμου σας, ἡλικιωμένου ἀνθρώπου,
ἐμβῆκα νὰ τὸν ἰδῶ ; Μήπως εἰς τοῦτο
ἐμπορεῖ ποτὲ νὰ με ἐνοχοποιήσῃ κανεὶς ;
Δόξα τῷ Θεῷ δὲν εἴμεθα τοῦ δρόμου ἀν-
θρώποι ! . . . Πρὸ τήνου ἤδη καιροῦ με
εἶχε προσκαλέσει νὰ ἰδῶ τὸ θερμοκήπιόν
του, διέβαινον πλησίον. ἐνθυμήθη τὴν
πρόσκλησιν καὶ ἐμβῆκα. Τί ἐγκλημα εὐρί-
σκετε εἰς τοῦτο ;

— Καὶ ἐκαμαρῶνετε μέχρι τοῦ μεσονυ-
κτίου τὰ φυτά του ; μετὰ πικρᾶς εἰρω-
νείας ἐμειδιάσεν ὁ Βελτίστσεφ.

— Ὅχι βέβαια, ἀλλ' ἐπίομεν τέτι, ἔ-
πειτα ἐδειπνήσαμεν, ἡσύχως καὶ ἀπαθῶς
ἐκοινοποίησεν ἡ Λιουδμήλα· ἀκολουθῶς ὁ
Βιάζμινοφ με συνάδευσεν ἕως ἐδῶ· ἰδοὺ
ὅλη ἡ λογοδοσία μου, τὴν ὁποίαν ἐπεθυ-
μεῖτε τόσον πολὺ.

— Καὶ οὐδὲν ἄστοπον εὐρίσκετε εἰς αὐτό ;

— Ἐγὼ εἶπον πλέον τὴν γνώμην μου
καὶ ἐλπίζω νὰ ἐπιμείνω εἰς αὐτήν.